

Vluchtig

Eén van de mooie kanten van het uitlezen van een boek is, dat je aan een nieuw boek kunt beginnen. Dat geldt ook voor het lezen van bijbelboeken. Voor mij is na Galaten het boek Prediker aan de beurt. Een boek dat me blijft intrigeren. Het is daarom niet de eerste keer dat ik me erin verdiep.

De koning te Jeruzalem heeft me meteen weer te pakken, al bij het tweede vers van hoofdstuk 1. 'Eén en al vluchtigheid, zegt Prediker, één en al vluchtigheid, alles is vluchtig.' Vluchtig. Ik kauw op het woord. Wat vluchtig is vervliegt, zoals gas. Even is het er, zo is het weer weg. In de toelichting bij de Herziene Statenvertaling lees ik dat het Hebreeuwse grondwoord *hèbèl* zo iets als 'zucht' betekent, iets ongrijpbaars dat je door de vingers glipt. Zo gaat het dus met alles, met het aardse, het materiële. Maar vaak ook met het geestelijke, met gedachten, opvattingen en meningen? Niets is hier blijvend, alles, hoe mooi ook, zal eenmaal vergaan. Zelfs een mensenleven is vluchtig. Je bent er maar even. Men kent en vindt je standplaats zelfs niet meer. Aangrijpende gedachte. Mensen proberen iets blijvends na te laten om niet te vervluchten als ze er zelf niet meer zijn. Dat is zinloos, hoewel het natuurlijk niet verkeerd is iets goeds na te laten voor het nageslacht. Iets van 'blijvende' waarde. Tussen aanhalingstekens, ja, want blijvend is in het licht van de vluchtigheid van Prediker ook maar betrekkelijk.

Nog even googelen op 'vluchtig'. Snel of kort en oppervlakkig, wat snel verdampt. Dat zijn ook treffende typeringingen die de bedoeling van het woord goed omschrijven. Dat brengt me op de gedachte dat we ook vaak vluchtig leven. Korte ontmoetingen en belevenissen die we ook weer snel vergeten. Je herkent het wel: iemand stelt zich aan je voor en even later weet je zijn of haar naam niet meer. 'Mijn woordenboek' geeft de volgende treffende synoniemen: even, haastig, ijl, in de gauwigheid, in het voorbijgaan, inderhaast, kortstondig, oppervlakkig, snel vervliegend, terloops, vergankelijk, vlinderachtig. Ooit las ik dat managers maar wat "vlinderen". Ze zijn nooit lang met hetzelfde bezig, vliegen van de ene naar het andere bezigheid. Dat geldt vandaag niet alleen voor managers. We leven oppervlakkig, snel, rusteloos en gehaast in een maatschappij die bol staat van prikkels. Concentratie is een moeilijke bezigheid geworden.

Een collega legde een artikel van Ronald Koops in mijn postvak. Hij schrijft: 'Vroegchristelijke principes als meditatie, gebed, vasten, studie, stilte en regelmaat kunnen ervoor zorgen dat ons leven en onze relatie met God minder vluchtig worden, maar intenser, dieper, vreugdevoller.' Hij raadt aan: 'Ga regelmatig offline, word stil in Gods aanwezigheid en laat je vullen met Woorden van leven en hoop.' Vind je dat moeilijk? Bidt dan met de dichter van Psalm 119: 'Mijn ziel kleeft aan het stof, maak mij levend naar Uw Woord.' Hij kende het belang van meditatie: 'Ik zoek U met heel mijn hart', overdag, maar ook 's nachts: 'Ik ben de *morgenschemering* voor geweest en heb om hulp geroepen; op Uw Woord heb ik gehoopt. Mijn ogen zijn de *nachtwaken* voor geweest om Uw Woord te overdenken.'

De les: leef bewust(er), minder vluchtig, minder oppervlakkig, minder gehaast. Stop je leven minder vol en geniet (meer) van wat overblijft. Geef je oren en ogen goed de kost en verwerk de dingen die je hoort en ziet zodat ze meer 'beklijven'. En vooral: Zoek Gods aangezicht gedurig.

Arie van Werkhoven.